

Skinnjackan

Min skinnjacka från 1954 är slut. Tiden har runnit ut. Jag kan inte visa mig bland folk. Det är över. Jackan har varit liggunderlag vid meckningar längs vägen, nyinsmord och blänkande har den burits vid bröllop och barndop, med kragen uppe har den upplevt hagelstormar i Texas och hångel i Torsboda. Jag hade jackan när min äldste son Alfred föddes. Han är 25 nu men jackan fanns långt innan dess.

-Den är äldre än mej!

Allt började när det där rockbandet skulle sättas ihop. En snubbe ringde och hade en idé om ett gig. Bandet skulle heta Royal Rockers och alla skulle ha svarta solglasögon och skinnpaj. Fram tills dess hade jag gått i jeansjacka sommar som vinter. Jag var nygift och svärmor jobbade på ålderdomshemmet.

Hon letade en dag bland gästernas undanstoppade tillhörigheter och kom hem med tre skinnpajer. Jag minns inte hur de andra såg ut. Jag såg bara den slitne, rakskurne veteranen i getskinn. Jag såg det trasiga fodret, ärmarnas frans och kragen skuren som fenorna på en Cadillac. Det var som att se jänkaren för första gången utbackad ur garaget på våren. Det var som att hitta knastret till kolvbulten i gräset efter en timmes sökande. Ändå glänste den inte spänstig och insmord på en galge. Den såg ut som en torkad lutfisk där den låg plattpressad på köksbordet. Jag lyfte upp den och vecklade ut den. Den gjorde mer motstånd än en framskärm till en Daihatsu. Jag tryckte handen i höger ärmstrut, böjd efter förre ägaren. Petade därefter in vänster arm och borrhade djupt i det ärmhålet. Det var som att ta på sig en rustning, stel, hård, veckad och platt efter tio år i en brödkartong med malmedel på ålderdomshemmets vind. Axlarna kröp långsamt in i okets horisontella söm över ryggen. Bröstit bände ut jackans sidoplåtar och den omfamnade min kropp. Plötsligt utstrålade den värme. Allt föll på plats. De snedskurna fickorna välkomnade mina händer. Dragkedjan flöt samman som såsarna på tallriken till Black and White. När kragen fälldes upp överväldigades jag.

Det här var inte en ball scenklädsel. Det här var ett liv, någon annans erfarenheter och vedermödor. Jackan var skratt och gråt, sol på ryggen och motvind i bröstet. Skinnet levde och fodret hade minnen. Den lilla hallen hos svärmor kändes högtidlig och hennes väggspegel var en sändare från en tid före min. En känsla som har följt jackan sedan dess.

När giget var över frågade svärmor farbrorn och jag fick köpa jackan. Han svarade att värdet inte satt i kronor och ören och att om någon kände så för den så fick han överta den. Jag ångrar att jag inte sökte upp honom. Jag var ung och korkad och nu går det inte att reparera. Både han och svärmor är borta. Jag frågade henne en gång och hon berättade att ägaren hade varit en stillsam man

på jorden. Han hade varit kort och tjock till växten. Jackan hade han köpt väl tilltagen och han hade den alltid när han satt på sin moped i slutet av femtiotalet.

Sedan den dagen den kom in i mitt liv har den deltagit i allt. I sol och i is. En intern på riksanstalten i Härnösand erbjöd mig 2. 000 för jackan. När jag jobbade i Norge stötte jag på en kille som hade en exakt likadan. Jag hade bjudit honom 2. 000 om det varit rätt storlek. Den har varit med om slagsmål i San Antonio och kärlek på Lanzarote men viktigast av allt, den har följt mig i min vardag i 30 år.

Jag lät sy nytt foder i den två gånger. Fickorna lagades oftare än så. Ärmarna fick nya slut. En ficka för mobiltelefon syddes in när den kom. Dragkedjan byttes två gånger. Till slut rämnade sömmarna i ärmarna och det gick hål i oket. Ett fantastiskt raggparpar från Bollsta, Marko och Pia, erbjöd sig då att ta jackan för reovering till Asien där de kände duktiga skinnskräddare.

-Men skall du släpa på en tung jacka i packningen då du redan kommer att ha överlast med personliga tillhörigheter, frågade jag?

-Det är väl ingen sak, svarade Marko. Jag tar jackan på mig och lämnar min egen hemma.

-Sådan var han Marko, tyvärr är han inte med oss längre.

Jackan fick en specialbeställd lapp med text över hålet i ryggen, ärmarna syddes om och dessutom var min logotype inpräntad i den uppfällda kragen när de kom tillbaka med den. Det var ett fantastiskt återseende. Men nu är allt över. Den orkar inte mer. Till slut är det slut. Jag har försökt hitta en likadan. Jag har pratat med skräddare. Jag har jagat material.

Nu skall ni få höra en annan sak. När jag sätter mig ner för att skriva krönikor har jag en klar tanke. Det hade jag denna gången också men fingrarna började skriva om jackan. När jag satte mig på stolen fanns inte jackan i mitt sinne men när första meningen var klar läste jag. ”Min skinnjacka från 1954 är slut.”

Det är jackan som skriver. Just nu klingar det kristallklart i min skalle vad den säger. Vad jag har försökt i mitt famlande med skräddare och material var uttryck för en känsla utan ord men just nu kommer orden och jackan säger: Om man kan bygga en ny Ford 1934 i plåt till en exakt bil i exakt form 2009 kan man också bygga en ny skinnjacka från 1954 i exakt stil med rätt skinn, rätt garvning, rätt tråd, rätt söm och rätt mönster.

Bilsport Classic är den mest lästa tidningen i hobbyn. Över 33. 000 köper den och närmare 150. 000 bladar i den. Låt oss bygga skinnjackan. Jag har originalplåtarna. Ni har kunskapen. Hör av er.